

Autor: Alberto Lombardo

Když **Julius Evola** zemřel 11. června 1974, četla jeho knihy velká většina pravicově orientované politické mládeže v Itálii. Evolovy tradicionalistické myšlenky byly od prvních let po skončení druhé světové války hlavním výchozím bodem pro lidi, kteří nesouhlasili s nevyhnutelným dekadentním směřováním a duchovní destrukcí jejich země a celého světa. Jak je dobře známo, a Evola o tom často psal, ve skutečnosti neztratily pouze poražené státy části svého území, prestiže a mezinárodní autority, nýbrž všechny evropské země ztratily během několika let svá koloniální dominia a impéria (Anglie, Francie, Portugalsko, Španělsko) a ztratily svůj vliv ve prospěch dvou mocnějších politických bloků, západního a východního: světa Las Vegas, Coca-Coly a Hollywoodu a komunistického impéria.

A tak když se Evola vrátil v roce 1948 zpět do Říma (po dlouhém pobytu v mnoha nemocnicích v Rakousku a Itálii), potkal se se skupinou mladých lidí, kteří se „nenechali zatáhnout do všeobecného zhroucení“. Mezi těmito mladíky byli Clemente Graziani, Fausto Gianfranceschi, Roberto Melchionda, G. A. Spadaro, Enzo Erra, Paolo Andriani, Rutilio Sermonti a Pino Rauti, kteří vzpomínají s těmito slovy na jejich objev Evoly:

„Neznali jsme ho. Během vlády fašistického režimu měl jen velice malou oficiální podporu, ačkoli články, které psal pro ‚Diorama‘ byly, podle mého názoru, něco ‚ohromného‘. My jsme však ignorovali veškerý fašistický kulturní život [...]. Objevili jsme Evolu během jednoho z našich nesčetných pobytů ve vězení. Četli jsme jeho knihu *Rivolta contro il mondo moderno*, která pro nás měla rozhodující význam.“

Se všemi těmito mladými lidmi navázal Evola důležité vztahy: pro ně (stali se poté v následujících letech ústředními postavami mnoha politických a kulturních aktivit) Evola napsal svá hlavní politická pojednání. Byla to mladá a kulturní Právice, blízká Italskému sociálnímu hnutí (Movimento Sociale Italiano, MSI) a, především, mládež Nového řádu (Ordine Nuovo). Evola jednou napsal: „Ordine Nuovo totálně přijalo moje myšlenky“. Tato mládež

udržovala s Evolou vyjímečné přátelství až do jeho smrti.

V následujících letech také Mario Merlino, Gianfranco De Turrís, Gaspare Cannizzo, **Renato Del Ponte** a především **Adriano Romualdi** (který byl bezpochyby nejlepším kulturním tlumočnickem a autorem prvního Evolova životopisu) pravidelně navštěvovali Evolu v jeho domě v Římě, na Via Vittorio Emanuele.

Mnoho italských pravicových autorů a myslitelů v Itálii bylo inspirováno Evolovými myšlenkami. On však byl osamělým myslitelem na poušti. Adriano Romualdi o tom napsal:

„Evola ustanovil tento výchozí bod pro ty mladé lidi kteří se mezi lety 1948 až 1968 vyvíjeli v podobném opuštěném území, které představovala pravicová kultura. Poušť, kde život nebyl úplně špatný, malí dravci neměli pořádně co k ulovení a modré útesy podmanivého vzezření doprovázely tuláka na horizontu. V této osamělé krajině se vysoko tyčil Evola se svojí ostrou logikou a krystalickým třpytem jeho stylu.“

Po Evolově smrti začaly jeho knihy kolovat v italských pravicových kruzích a především v tradicionalistických centrech. Často byly (a jsou) spojeny s politickými hnutími, ale ne vždy. Pokud se tak nestalo (anebo nestává) je to proto, že jejich členové zaujali soukromý postoj k politice. Ačkoli občas může vést čtení Evoly k útěku od politiky, nestává se tak vždy, oproti tomu co o něm napsal Marco Tarchi, který popsal čtení Evolových knih jako „zneschopňování mýtu“.

Dnes je mnoho kulturních, politických, tradicionalistických a vydavatelských center v Itálii, které mohou být spojovány s Evolovými myšlenkami. Nemohu je samozřejmě vyjmenovat všechny, ale některé z nich mohu vzpomenout: v první řadě **Fondazione Julius Evola**, která byla založena po jeho smrti. Jde o kulturní asociaci, bez jakýchkoli politických vazeb, a jejím jediným zájmem je vydávání knih od a o Evolovi a organizování konferencí o jeho myšlenkách. Prezidentem je Gianfranco de Turrís. Od roku 1998 vydává asociace každoročně revui pod názvem *Studi evoliani*. Fondazione má sídlo v Římě, v knihkupectví Europa, což je i název největšího italského pravicového vydavatelství.

Ještě za Evolova života založil Renato Del Ponte Centro Studi Evoliani, které má mnoho kontaktů po celém světě. Ačkoli Centro Studi už neexistuje, některé ze spolupracujících asociací ve světě jsou stále aktivní (jako například argentinská). Renato Del Ponte vydává časopis pod názvem *Arthos* (což byla také Evolova přezdívka), která je striktně spojená s „evoliánskou ortodoxií“.

Další striktně ortodoxní centrum, velice aktivní a s mnoha členy je **Raido**, které má sídlo v Římě a které vydává stejnojmenný magazín. Spojené s Raido (jen o několik let starší) je sicilské centrum Il cinabro (další Evolova přezdívka, jím použitá v autobiografii). Centrum vlastní knihkupectví a vydává čtvrtletník *Heliodromos*.

Velice důležitým časopisem je i sicilský *Vie della Tradizione*. Jde o čtvrtletník, který vychází od roku 1971 a je redigován Gasparem Cannizzim. Je místem, ve kterém se setkávají všechny tradicionalistické proudy vycházející z Evolových myšlenek; pohanské a katolické, islámské a gnostické, římské a nordické atd.

Chtěl bych, mezi jinými, připomnět i časopis *Algiza*, který jsem řídil od roku 1995 a který byl vyjádřením Centro Studi La Runa, tradicionalistické asociace, která sídlila poblíž Janova v severní Itálii. Další publikací, kterou musím připomnět je také *Avallon*, vydávaný *Il Cerchio*, dalším tradicionalistickým knihkupectvím (je to větší katolicko-traditionalistické vyjádření evoliánského světa).

Dále je zde další, velice důležité pravicové vydavatelství, kterým je **Edizioni di Ar**, založené před více než 30 lety **Franco Fredou**, v katalogu má knihy od Evoly, Spanna, Spenglera, Günthera, Guénona, Meyrinka, Bonnard, Codreana, Romualdiho, Drieu La Rochelle, Mišimy, Sombarta a také Hitlera. Nakonec musím zmínit další dvě vydavatelství: **Edizioni all'insegna del Veltro** řízené v Parmě profesorem **Claudiem Muttim** (který se zajímá o esoterismus, lidové příběhy a tradice a o evropská fašistická hnutí) a **Edizioni Barbarossa**, které má sídlo v knihkupectví *La bottega del fantastico* v Miláně a vydává národně-revoluční měsíčník *Orion*.

Podle mého názoru ztrácí celý tradicionalistický svět v Itálii v těchto letech to základní z tradicionalistického Evolova odkazu: určitý duh alexandrinismu zakrývá duch tohoto odkazu. Jenom znovunalezením tohoto odkazu můžeme doufat, že dáme smysl našemu boji, odlišný od prostého „přihlížení“. Možná by mohl být ukryt v indoevropských kořenech naší civilizace, historie a duchovnosti.

Zdroj: Centro Studi La Runa, Alberto Lombardo: *The reception of Evola in Italy. An overview on the traditionalist world*.